

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **A. V.**, bytem S., R., zastoupený Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Divadelní 4, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 417/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2014, č. j. 13643/14/5000-14103-806032, ze dne 26. 5. 2014, č. j. 13644/14/5000-14103-806032, ze dne 26. 5. 2014, č. j. 13642/14/5000-14103-806032 a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 13702/14/5000-14302-711315, o dani z příjmu fyzických osob a o dani z přidané hodnoty,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se dvěma žalobami domáhá zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného, jejichž přehled podává soud pro přehlednost níže:

- 1) rozhodnutí ze dne 26. 5. 2014, č. j. 13642/14/5000-14103-806032 (dále jen „Rozhodnutí 1“), jímž žalovaný ve výroku změnil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Středočeský kraj, Územního pracoviště v Rakovníku (dále jen „správce daně“) na daň z příjmů fyzických osob (dále jen „DPFO“) za období roku 2008, č. j. 123136/13/2121-05402-205920, ze dne 21. 1. 2013, tak, že se doměřuje DPFO za zdaňovací období roku 2008 ve výši 241.650,- Kč a současně vzniká povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 48.330,- Kč,
- 2) rozhodnutí ze dne 26. 5. 2014, č. j. 13643/14/5000-14103-806032 (dále jen „Rozhodnutí 2“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně na DPFO za období roku 2009, č. j. 123705/13/2121-05402205920, ze dne 21. 1. 2013, a tento dodatečný platební výměr potvrdil,
- 3) rozhodnutí ze dne 26. 5. 2014, č. j. 13644/14/5000-14103-806032, (dále jen „Rozhodnutí 3“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně na DPFO za období roku 2010, 123137/13/2121-05402205920, ze dne 21. 1. 2013, a tento dodatečný platební výměr potvrdil,
- 4) rozhodnutí ze dne 29. 5. 2014, č. j. 13702/14/5000-14103-711315 (dále jen „Rozhodnutí 4“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti těmto rozhodnutím správce daně:
 - a. dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za období 3. čtvrtletí 2008, č. j. 123117/13/2121-05402-205920, ze dne 21. 1. 2013,
 - b. dodatečný platební výměr na DPH za období 4. čtvrtletí 2008, č. j. 123121/13/2121-05402-205920, ze dne 21. 1. 2013,
 - c. dodatečný platební výměr na DPH za období 1. čtvrtletí 2009, č. j. 123124/13/2121-05402-205920, ze dne 21. 1. 2013,
 - d. dodatečný platební výměr na DPH za období 2. čtvrtletí 2009, č. j. 123126/13/2121-05402-205920, ze dne 21. 1. 2013,
 - e. dodatečný platební výměr na DPH za období 3. čtvrtletí 2009, č. j. 123128/13/2121-05402-205920. ze dne 21. 1. 2013,
 - f. dodatečný platební výměr na DPH za období 4. čtvrtletí 2009, č. j. 123130/13/2121-05402-205920, ze dne 21. 1. 2013,
 - g. dodatečný platební výměr na DPH za období 1. čtvrtletí 2010, č. j. 123131/13/2121-05402-205920, ze dne 21. 1. 2013,
 - h. dodatečný platební výměr na DPH za období 2. čtvrtletí 2010, č. j. 123132/13/2121-05402-205920, ze dne 21. 1. 2013,
 - i. dodatečný platební výměr na DPH za období 3. čtvrtletí 2010, č. j. 123133/13/2121-05402-205920, ze dne 21. 1. 2013,

j. dodatečný platební výměr na DPH za období 4. čtvrtletí 2010, č. j. 123134/13/2121-05402-205920, ze dne 21. 1. 2013.

Žalobce nejprve namítl, že mu ze strany správce daně nebylo umožněno nahlížení do spisu v průběhu daňové kontroly. Uvedl, že dne 15. 11. 2012 proběhlo jednání na Finančním úřadu v Rakovníku. V průběhu toho jednání byl vznesen požadavek na nahlížení do spisu, konkrétně do dožádání zaslaných jiným správčům daně a do odpovědí na tato dožádání týkající se DPFO a DPH za roky 2008, 2009, a 2010. Finanční úřad v Rakovníku na tento požadavek odpověděl, že zástupce daňového subjektu byl již opakovaně seznámen s výsledky kontrolního zjištění a není důvod dobu konání daňové kontroly prodlužovat. Rovněž uvedl, že do neveřejné složky nemůže daňový subjekt nahlížet, že se mu jeví konání daňového subjektu jako účelové prodlužování daňové kontroly a že nahlédnutí do spisu bude daňovému subjektu umožněno v rámci případného odvolání.

Dále namítl, že nedošlo k projednání a podepsání zprávy o daňové kontrole č. j. 39978/12/069930204320, přestože se jejímu projednání a podepsání nevyhýbal a dodal, že úřední záznam č. j. 121651/13/2121-05402-204320 je sepsán lživě. Uvedl, že správce daně kontaktoval telefonicky jeho zmocněnce dne 9. 1. 2013 a požádal jej o zvolení termínu pro podepsání a převzetí zprávy o daňové kontrole, na což zmocněnec odpověděl, že daňový subjekt zprávu již má ode dne 4. 12. 2012 a že se ptá, jak má dojít k projednání, podepsání a převzetí zprávy o daňové kontrole, když kontrola skončila dne 4. 12. 2012. Na to dostal od pracovníka správce daně odpověď, že to musí probrat s vedoucí a že mu dá vědět, k čemuž ale nedošlo, a místo toho dne 16. 1. 2013 obdržel do datové schránky zprávu o daňové kontrole č. j. 39978/12/069930204320. Rovněž poukázal na to, že k nápravě tohoto pochybení nedošlo ani v odvolacím řízení. Zároveň argumentoval, že správce daně vydal svá rozhodnutí před ukončením daňové kontroly, která (vzhledem k nepodepsání a nepřevzetí zprávy o daňové kontrole) doposud ukončena nebyla.

Rovněž namítl, že při dodatečném vyměření DPFO nebyly vzhledem ke zvýšení příjmů zohledněny výdaje vynaložené na získání těchto příjmů a při dodatečném vyměření DPH nebyl zohledněn odpočet DPH na vstupu. V souvislosti s tím poukázal na doklady, které předložil a ze kterých je patrné u DPFO, jaké výdaje byly vynaloženy na získání příjmů z konkrétní zakázky, a u DPH, jaká je výše odpočtu DPH na vstupu vynaložená na odvod DPH na výstupu u každé konkrétní zakázky. V návaznosti na to žalobce namítl, že protože žalovaný žádný výdaj ani odpočet DPH na vstupu neuznal, měla být daň stanovena podle pomůcek.

Dále namítl, že na základě řady výzev správce daně učiněných dle ustanovení § 57 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, k poskytnutí dokladů za roky 2008, 2009 a 2010 byly odpovědi na tyto výzvy zasílány pouze e-mailem, aniž by byly podepsány uznávaným elektronickým podpisem. Navíc tyto odpovědi obsahují kromě poskytnutí dokladů i sdělení. Ve výše uvedeném spatřuje žalobce rozpor s ustanovením § 71 daňového řádu. V souvislosti s tím namítl i porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ke kterému mělo dojít tím, že správce daně prováděl šetření bez jeho přítomnosti a žalobce se tak nemohl vyjádřit k prováděným důkazům.

Dále namítl, že správce daně nesprávně odmítl uznat doklady obchodní společnosti M. s.r.o., přestože na podporu údajů v těchto dokladech uvedených předložil v rámci odvolacího řízení fotodokumentaci a zpochybnil tvrzení žalovaného, že z předložené fotodokumentace nelze určit, ve kterém období byl materiál pořízen. V souvislosti s tím namítl, že při kontrole jeho prodejny dne 16. 10. 2013 jej nikdo nekontaktoval pro účely předvedení celé prodejny a podání vysvětlení celé záležitosti.

Rovněž namítl, že v rámci odběru materiálu od obchodní společnosti B. k.s. bývají někdy vystaveny doklady, které nejsou vystavené přímo na něj, nicméně i takové doklady jím byly v rámci daňového řízení předloženy a uvedl, že tyto skutečnosti (odběr materiálů) navrhoval dosvědčit výsledkem konkrétních zaměstnanců obchodní společnosti B. k.s., což žalovaný nesprávně odmítl.

Další námitky žalobce se týkají dokladů, které žalobce požadoval zohlednit v odvolacím řízení. Uvedl, že pravdivost údajů v dokladech uvedených byla ověřena prohlášeními majitelů jednotlivých obchodních společností a poukázal na to, že správce daně tyto doklady odmítl jako důkazy bez řádného zpochybnění, přičemž žalovaný tento nesprávný postup aproboval. Rovněž navrhl doložit, případně osvětlit svědeckými výpověďmi i další skutečnosti, konkrétně předložené inventurní zásoby, údaje z dokladů, které mu byly odcizeny, omylem provedené duplicitní vystavení faktury, nesoulad rozpočtu se skutečným stavem zakázky, přiřazení jednotlivých dokladů ke konkrétním zakázkám a objasnění ručně psaných poznámek na dokladech. Za tím účelem navrhl soudu předvolat cca 100 svědků.

Další žalobní námitka se týká dokladů od obchodní společnosti W. W. C. s.r.o. Žalobce uvedl, že žalovaný neuznal nárok na odpočet DPH z toho důvodu, že doklady byly vystaveny neexistujícím subjektem, neboť výše uvedená obchodní společnost byla zapsána do obchodního rejstříku až dne 21. 4. 2010 (předtím byla v obchodním rejstříku zapsaná pod jiným názvem). K tomu namítl, že v průběhu daňové kontroly bylo předloženo čestné prohlášení, na kterém byl notářsky ověřen podpis jednatele výše uvedené obchodní společnosti pana M. H. S., které potvrzuje údaje uvedené na předmětných dokladech. Správce daně však nesprávně čestné prohlášení jako důkaz odmítl. Proto žalobce navrhl soudu výslech pana M. H. S. jako svědka.

Konečně žalobce v doplnění žaloby ze dne 22. 11. 2014 namítl, že správce daně nesprávně odmítl jako důkazy čestná prohlášení dalších osob.

Z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl, že námitka žalobce týkající se neumožnění nahlížení do spisu byla již řešena v reakci na podání stížnosti ze strany žalobce podle ustanovení § 261 daňového řádu. Tato stížnost byla správcem daně vyřízena písemností č. j. 121214/13/2121-05400-202961 ze dne 7. 1. 2013, v níž správce daně shledal stížnost jako částečně důvodnou s tím, že úřední osoby správce daně při odpovědi na žádost o nahlížení do spisu použily nesprávnou formulaci spočívající v tom, že úřední osoby odmítly nahlížení do neveřejné části spisu při jednání dne 15. 11. 2012 s tím, že se jednání žalobce

jeví jako účelové prodlužování daňové kontroly a že nahlížení bude umožněno v rámci případného řízení o odvolání. V rámci vyřízení stížnosti správce daně napravit své pochybení tím, že poučil úřední osoby o nesprávném postupu a zároveň informoval žalobce o možnosti domluvit si předem termín k nahlížení do spisu v požadovaném rozsahu dle ustanovení § 66 a § 67 daňového řádu. Žalobce ale v reakci na to o nahlížení do spisu neprojevil zájem a pouze požádal o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Žalovaný prošetřil způsob vyřízení stížnosti se závěrem, že tato byla správcem daně řádně vyřízena, přičemž o tom vyrozuměl žalobce písemností č. j. 8076/13/5000- 14505-804534 ze dne 14. 3. 2013 a dodal, že vzhledem k tomu, že institut stížnosti dle ustanovení § 261 daňového řádu slouží především k odstranění a nápravě případné vady daňového procesu a zajištění souladnosti se zákonem, je třeba i řádné vyřízení takové stížnosti považovat za řádné odstranění případné předchozí vady. V daném případě tak byl postup úředních osob správce daně spočívající v nesprávné formulaci odpovědi na žádost o nahlížení do spisu zcela dostatečně napraven vyřízením stížnosti písemností č. j. 121214/13/2121-05400-202961 ze dne 7. 1. 2013.

K žalobní námitce týkající se neprojednání a nepodepsání zprávy o daňové kontrole uvedl, že s názorem žalobce, že v dané věci k ukončení daňové kontroly nedošlo, se nemůže ztotožnit. Uvedl, že k seznámení žalobce s konečnými výsledky kontrolního zjištění včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů dle ustanovení § 88 odst. 2 daňového řádu došlo prokazatelně dne 7. 11. 2012 při ústním jednání u správce daně. Následně správce daně postupoval zcela v souladu s ustanovením § 88 odst. 3 daňového řádu, když na žádost žalobce poskytl lhůtu k vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění. Toto vyjádření bylo následně projednáno dne 15. 11. 2012 při ústním jednání u správce daně a na základě tohoto vyjádření nedošlo ke změně výsledků kontrolního zjištění. V této fázi daňové kontroly již zbývalo v souladu s ustanovením § 88 odst. 4 daňového řádu pouze předložit zprávu o daňové kontrole žalobci a podepsat ji, čímž zároveň daňová kontrola končí. Postup podle tohoto ustanovení však předpokládá jednání daňového subjektu (žalobce) v souladu se zásadou součinnosti formulovanou v ustanovení § 6 odst. 2 daňového řádu. Pokud ale daňový subjekt (žalobce) odmítá se správcem daně při tomto závěrečném kroku daňové kontroly spolupracovat, skončí daňová kontrola některým z postupů obsažených v ustanovení § 88 odst. 5 a 6 daňového řádu. V dané situaci se pak správce daně správně rozhodl postupovat dle ustanovení § 88 odst. 5 daňového řádu, které je projevem zásady rychlosti dle ustanovení § 7 odst. 1 daňového řádu. Správce daně podle tohoto ustanovení může daňovému subjektu doručit zprávu o daňové kontrole v případě, kdy se daňový subjekt odmítne se zprávou o daňové kontrole seznámit nebo ji projednat anebo se jejímu projednání vyhýbá. Se dnem doručení je spojena fikce projednání zprávy o daňové kontrole a je současně i dnem, kdy je daňová kontrola ukončena. Správce daně proto v rámci postupu dle výše uvedeného ustanovení zaslal dne 4. 12. 2012 zprávu o daňové kontrole žalobci do vlastních rukou. Z důvodu přehlédnutí skutečnosti, že žalobce doručil správci daně dne 28. 11. 2012 plnou moc, v níž k zastupování zmocnil Ing. Radka Lančíka., doručoval následně dne 16. 1. 2013 správce daně v souladu s ustanovením § 41 daňového řádu zprávu o daňové kontrole ještě zástupci žalobce. Proto také lze daňovou kontrolu považovat za ukončenou ve smyslu ustanovení § 88 odst. 5 daňového řádu až dne 16. 1. 2013.

K otázce dokumentů předložených žalobcem v průběhu odvolacího řízení poukázal žalovaný na právní názor, který byl formulován i konstantní judikaturou Nejvyššího

správního soudu, že nelze do odvolacího řízení přesouvat řízení nalézací a že zásada dvojinstančnosti řízení znamená pro daňový subjekt určitá omezení. Těžiště nalézání skutkového stavu pro správné zjištění a stanovení daně je jednoznačně v prvostupňovém řízení před správcem daně s tím, že odvolací řízení slouží především k odstranění vad, kterých se prvostupňový správce daně dopustil. Je tak vyloučeno, aby v odvolacím řízení uspěl daňový subjekt, který před správcem daně prvního stupně zůstal nečinným s tím, že s důkazy vyčká až do řízení odvolacího. Dodal, že přes výše uvedené v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí o odvolání detailně rozebral doklady, které žalobce předložil, a to z mnoha různých hledisek (subjekty na nich uvedené, soulad s předchozími tvrzeními žalobce, soulad se zjištěnými skutečnostmi apod.), přičemž ohledně těchto dokladů dospěl k závěru, že v případě DPH nebyly splněny podmínky pro vznik nároku na odpočet daně dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a v případě DPFO, že nelze předložené daňové doklady považovat za důkazní prostředky dokládající oprávněnost jejich zahrnutí do daňově uznatelných výdajů pro účely snížení základu daně dle ustanovení § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Ohledně námitky žalobce, že daň měla být za dané situace stanovena podle pomůcek, konstatoval, že pomůcky lze použít v případě, že nesplní daňový subjekt při dokazování skutečností, které uvádí, některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování. Nutno dodat, že stanovení daně podle pomůcek představuje alternativní způsob, jak stanovit daň v případě důkazní nouze správce daně způsobené nečinností daňového subjektu. V daném případě však správce daně v rámci doměřovacího řízení tohoto institutu nevyužil, neboť daň bylo možné stanovit na základě dokazování a proto nebyly splněny podmínky podle ustanovení § 98 daňového řádu k tomu, aby daň mohla být stanovena podle pomůcek.

K žalobní námitce týkající se způsobu poskytnutí informací správci daně žalovaný uvedl, že žalobce nesprávně chápe právní úpravu vztahující se k této povinnosti obsaženou v hlavě IV daňového řádu a dodal, že ustanovení této hlavy je zapotřebí chápat jako speciální k obecným ustanovením § 70 a násl. daňového řádu. Proto osoby, které mají dle ustanovení § 57 daňového řádu tzv. informační povinnost vůči správci daně (na základě vyžádání), poskytují v souladu s ustanovením § 58 tyto informace bezúplatně, přičemž takové údaje poskytují buď jednotlivě, nebo v rozsahu a způsobem dohodnutým mezi poskytovatelem údajů a správcem daně. V tomto případě pak dohodnutý způsob představovala e-mailová komunikace mezi správcem daně a osobami, od nichž byly informace dle ustanovení § 57 daňového řádu vyžadovány.

Co se týče žalobní námitky týkající se neuznání dokladů obchodní společnosti M. s.r.o. žalovaným, uvedl, že tyto doklady byly přiřazeny k materiálu použitému na vzorkovnu žalobce. K tomu žalobce požadoval zohlednit inventurní soupisy materiálu na vzorkovně, avšak v odvolacím řízení předložil inventurní soupisy, které se výrazně odlišují od inventurních soupisů předložených při daňové kontrole, přičemž tento rozpor žalobce neodstranil ani na výzvu žalovaného v odvolacím řízení.

Co se týče dokladů obchodní společnosti B. k.s., žalovaný uvedl, že se v některých případech jedná o neadresné doklady, které žalobce přiřadil k jednotlivým zakázkám s tím, že je požaduje uplatnit, avšak materiál takto nakoupený nevykázal ani v předložených

inventurních seznamech, a proto takové doklady nemohou prokázat oprávněnost jejich přiřazení ke konkrétním zakázkám.

K námitce žalobce týkající se odmítnutí některých dokladů jako důkazů, žalovaný uvedl, že není možné do odvolacího řízení přesouvat nalézací část řízení, která se má odehrát u prvostupňového správce daně. Co se pak týká důkazů navržených žalobcem již v prvostupňovém řízení, dokazování provádí správce daně s tím, že postupuje tak, aby byl skutkový stav v daňovém řízení zjištěn co nejúplněji. Přitom však správce daně není vázán dispozicí daňového subjektu a návrhy na provedení důkazních prostředků, které činí. Na druhou stranu pokud je takový návrh daňového subjektu předložen, musí se jím správce daně zabývat. Na to se váží povinnosti daňového subjektu i správce daně obsažené v ustanovení § 92 odst. 6 daňového řádu, přičemž navrhuje-li v řízení účast třetí osoby daňový subjekt, je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodu. V daném případě se tedy správce daně rozhodl některým návrhům žalobce na výslech svědka nevyhovět s tím, že odůvodnění takového postupu správce daně je obsaženo ve zprávě o daňové kontrole. Žalovaný shrnul, že takový postup správce daně byl zcela v souladu se zmiňovanými procesními ustanoveními daňového řádu.

K žalobní námitce týkající se dokladů od obchodní společnosti W. W. C. s.r.o. žalovaný uvedl, že správce daně není vázán dispozicemi daňového subjektu a jím činěnými návrhy na provedení důkazních prostředků. Správce daně posoudil předmětné čestné prohlášení tak, že toto objektivně neprokazuje žalobcem tvrzené skutečnosti. V tomto případě správce daně ve zprávě o daňové kontrole dostatečně odůvodnil, proč nebylo čestné prohlášení jednatele výše uvedené obchodní společnosti uznáno jako důkaz a proč nebyl tento jednatel předvolán ke svědecké výpovědi. Co se týče přímo uznání dokladů výše uvedené obchodní společnosti, správce daně zjistil, že obchodní společnost s názvem W. W. C. s.r.o. v předmětném období (2008-2009) vůbec neexistovala, a z toho důvodu ani nemohla vystavovat daňové doklady.

Z výše uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 14. 11. 2011 byla u žalobce zahájena daňová kontrola, na jejímž základě vydal správce daně dne 21. 1. 2013 dodatečné platební výměry na DPH a DPFO za období 2008-2010, označené na str. 1-2 tohoto rozsudku. Proti těmto dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, o kterých žalovaný rozhodl dne 26. 5. 2014 a dne 29. 5. 2014 napadenými rozhodnutími tak, že dodatečný platební výměr na DPFO za rok 2008 změnil tak, že se doměřuje DPFO za zdaňovací období roku 2008 ve výši 241.650,- Kč a současně vzniká povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 48.330,- Kč a ostatní odvolání zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní, ve znění pozdějších předpisů [s. ř. s.]). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce namítl, že mu ze strany správce daně nebylo umožněno nahlížení do spisu v průběhu daňové kontroly. Tato námitka není důvodná. Žalovaný k této otázce v napadeném Rozhodnutí 4 uvedl, že „*Na postup správce daně v souvislosti s reakcí na žádost zástupce odvolatele o nahlížení do spisu podal odvolatel stížnost podle ust. § 261 daňového řádu, která byla správcem daně vyřízena písemností č.j. 121214/13/2121-05400-202961 ze dne 7. 1. 2013. Správce daně se v této písemnosti vyjádřil v tom smyslu, že pracovníce správce daně použily při odpovědi na žádost o nahlížení do spisu nesprávnou formulaci, a že daňový subjekt má samozřejmě právo nahlédnout do spisu v jím požadovaném rozsahu v souladu s § 66 a 67 daňového řádu a toto mu bude na jeho žádost umožněno. V reakci na vyřízení stížnosti požádal daňový subjekt nadřízeného správce daně o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Odvolací finanční ředitelství jako nejbližší nadřízený správce daně prošetřil způsob vyřízení stížnosti, neshledalo v jejím vyřízení žádné nedostatky a o této skutečnosti vyrozumělo daňový subjekt písemností č.j. 8076/13/5000-14505-804534 ze dne 14. 3. 2013“.* Soud souhlasí se žalobcem, že postup správce daně, který mu neumožnil nahlédnout do kompletního spisu, byl chybný, nicméně tento nedostatek byl v řízení podle § 261 daňového řádu řádně napraven tím, že žalobci bylo sděleno, že mu nahlédnutí do spisu bude na jeho žádost umožněno. Pro tento závěr soudu je zcela bez významu, zda žalobce této možnosti reálně využil, či nikoliv, neboť měl dostatek času tak v průběhu odvolacího řízení učinit, jelikož napadená rozhodnutí žalovaného byla vydána až v květnu 2014, tedy více než rok poté, co byla jeho stížnost žalovaným vyřízena. Soud tak shrnuje, že pochybení správce daně, který neumožnil žalobci nahlédnout do spisu, nemohlo mít ze shora uvedených důvodů žádný vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

Dále namítl, že nedošlo k projednání a podepsání zprávy o daňové kontrole č. j. 39978/12/069930204320, přestože se jejímu projednání a podepsání nevyhýbal. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Dle § 88 odst. 5 daňového řádu „*odmítne-li se kontrolovaný daňový subjekt seznámit se zprávou o daňové kontrole nebo ji projednat anebo se jejímu projednání vyhýbá, doručí mu ji správce daně do vlastních rukou; den doručení zprávy o daňové kontrole se pokládá za den jejího projednání a ukončení daňové kontroly“.* Žalovaný v napadeném Rozhodnutí 4 dospěl k závěru, že se žalobce projednání daňové kontroly vyhýbal a soud tento názor sdílí. Ze správního spisu vyplynul následující sled událostí (který je popsán rovněž v Rozhodnutí 4):

Dne 11. 9. 2012 se konalo za účasti zástupkyně daňového subjektu Ing. Aleny Jarošové ústní jednání, na kterém byl projednán obsah zprávy o daňové kontrole, a zpráva o daňové kontrole byla zástupkyni předána k prostudování. Bylo dohodnuto, že zpráva o daňové kontrole bude předána a projednána dne 20. 9. 2012. Dne 19. 9. 2012 došla správci daně omluva daňového subjektu, ve které uvádí, že se v požadovaném termínu nedostaví, neboť ukončil své zastoupení a osobně se z pracovních důvodů sám nemůže dostavit, zvolí si však nového daňového poradce, doloží novou plnou moc a s novým daňovým poradcem může správce daně dohodnout nový termín projednání zprávy o daňové kontrole. Dne 24. 9. 2012 se správce daně pokusil neúspěšně kontaktovat daňový subjekt telefonem, proto mu byla zaslána SMS zpráva, ve které byl vyzván, aby se dne 27. 9. 2012 dostavil ke správci daně k

projednání a převzetí zprávy o daňové kontrole. Dne 3. 10. 2012 kontaktovala správce daně paní Libuše Barborová, že se dne 4. 10. 2012 dostaví ke správci daně spolu s daňovým subjektem. Dne 4. 10. 2012 konalo ústní jednání ve věci seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění, při kterém daňový subjekt požádal o lhůtu pro vyjádření se k jeho výsledkům. Dne 4. 10. 2012 bylo daňovému subjektu předáno rozhodnutí o stanovení lhůty č. j. 148455/12/069930204320 ze dne 3. 10. 2012, kterým správce daně daňovému subjektu stanovil lhůtu pro vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění a navrnutí jeho doplnění. Poté se dne 19. 10. 2012, dne 24. 10. 2012, dne 29. 10. 2012 a dne 30. 10. 2012 konala ústní jednání, na kterých byl daňový subjekt seznámen s výsledkem kontrolního zjištění a projednána jednotlivá vyjádření daňového subjektu k výsledku kontrolního zjištění. Dne 7. 11. 2012 se konalo ústní jednání, na kterém bylo dokončeno jednání ve věci seznámení s výsledkem kontrolního zjištění a projednání zprávy o daňové kontrole, při kterém byl daňový subjekt seznámen s konečnými výsledky kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů. Daňový subjekt požádal o lhůtu k vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění. O stanovení lhůty vydal správce daně rozhodnutí č. j. 155449/12/069930204320 ze dne 7. 11. 2012, ve kterém stanovil lhůtu v délce 8 dnů. Dne 15. 11. 2012 se konalo ústní jednání, při kterém bylo se zástupcem daňového subjektu Libuší Barborovou projednáno vyjádření ke kontrolnímu zjištění, daňový subjekt se na toto jednání nedostavil. Správce daně v protokolu uvedl, že výsledky kontrolního zjištění se nemění a dotázal se zástupkyně, proč se daňový subjekt jednání nezúčastnil a kdy se daňový subjekt dostaví k převzetí zprávy o daňové kontrole, neboť zástupce daňového subjektu nebyl zmocněn k podpisu a převzetí zprávy o daňové kontrole. Zástupce odpověděl, že daňový subjekt se nedostavil z důvodu zaneprázdněnosti a že za daňový subjekt nemůže domlouvat termíny, proto by bylo lepší, kdyby správce daně poslal výzvu. Dne 22. 11. 2012 odeslal správce daně daňovému subjektu emailovou zprávu, ve které navrhl termín k předání zprávy o daňové kontrole na den 26. 11. 2012. Dne 23. 11. 2012 poslal správce daně daňovému subjektu SMS zprávu, ve které ho vyzval, aby se dne 26. 11. 2012 dostavil k převzetí zprávy o daňové kontrole. Dne 26. 11. 2012 správce daně obdržel email od daňového subjektu, ve kterém uvádí, že na internetu není každý den, proto reaguje až nyní, a z důvodů pracovní vytíženosti se tento týden nemůže dostavit. Dne 26. 11. 2012 zaslal správce daně email na pracovní i osobní adresu daňového subjektu a zároveň i SMS zprávu na telefonní číslo daňového subjektu, ve kterých navrhuje nový termín na den 3. 12. 2012. Vzhledem k tomu, že se dne 3. 12. 2012 daňový subjekt ke správci daně nedostavil, ani se nijak neomluvil, zaslal správce daně dne 4. 12. 2012 zprávu o daňové kontrole spolu s průvodním dopisem č.j. 162419/12/069930204320 daňovému subjektu poštou. Správce daně následně zjistil, že přehlédl skutečnost, že dne 28. 11. 2012 byla Finančnímu úřadu v Rakovníku doručena plná moc, kterou daňový subjekt zmocnil k jednání daňového poradce Ing. Radka Lančíka. Proto kontaktoval dne 9. 1. 2013 zmocněného zástupce a požádal ho o zvolení termínu pro podepsání a převzetí zprávy o daňové kontrole. Zmocněnec správci daně odpověděl, že daňový subjekt zprávu již má a že tedy nepřijede, že je to v současné době bezpředmětné (viz úřední záznam č.j. 121651/13/2121-05402-204320 ze dne 10. 1. 2013). Poté byla zpráva o daňové kontrole doručena dne 16. 1. 2013 zástupci daňového subjektu do datové schránky.

Z výše uvedené rekapitulace má soud za jednoznačné, že žalobce se různými kroky opakovaně vyhýbal projednání zprávy o daňové kontrole – opakovaně se omlouval bez závažného důvodu z jednání a minimálně v jednom případě (dne 3. 12. 2012) se na jednání nedostavil bez jakékoliv omluvy. Tomu svědčí i skutečnost, že původní zmocněnkyně

žalobce, která jej po dobu daňové kontroly zastupovala, nebyla zmocněna k projednání a převzetí zprávy o daňové kontrole. Soud tak shrnuje, že byly dány podmínky pro postup podle ustanovení § 88 odst. 5 daňového řádu již v prosinci 2012. Vzhledem k tomu, že správce daně přehlédl nově udělenou plnou moc pro nového zmocněnce (a měl tak pochybnost, zda by zaslání zprávy o daňové kontrole žalobci ze dne 4. 12. 2012 bylo účinné), pokusil se bezúspěšně dohodnout i s tímto zmocněncem termín projednání a převzetí zprávy o daňové kontrole, a teprve poté, co v této snaze neuspěl, zaslal zprávu o daňové kontrole zmocněnci do datové schránky. Ani tomuto postupu soud nemá co vytknout. Žalobce sice namítá nepravdivost úředního záznamu č. j. 121651/13/2121-05402-204320 ze dne 10. 1. 2013 (o jednání mezi zmocněncem žalobce a správcem daně), nicméně na podporu svého tvrzení neuvedl žádné důkazy a soud proto tuto námitku s přihlédnutím k předchozímu postupu žalobce pokládá za nedůvodnou.

Žalobce rovněž namítl, že při dodatečném vyměření DPFO nebyly vzhledem ke zvýšení příjmů zohledněny výdaje vynaložené na získání těchto příjmů a při dodatečném vyměření DPH nebyl zohledněn odpočet DPH na vstupu. V souvislosti s tím poukázal na doklady, které v odvolacím řízení předložil a ze kterých je patrné u DPFO, jaké výdaje byly vynaloženy na získání příjmů z konkrétní zakázky, a u DPH, jaká je výše odpočtu DPH na vstupu vynaložená na odvod DPH na výstupu u každé konkrétní zakázky. V návaznosti na to namítl, že pokud žalovaný žádný výdaj ani odpočet DPH na vstupu neuznal, měla být daň stanovena podle pomůcek. Tyto námitky nejsou důvodné. Pokud jde o otázku dokladů předložených v odvolacím řízení, připomíná soud usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75 (které, přestože byly přijaty ve vztahu k předcházející právní úpravě, jsou plně aplikovatelné i na úpravu odvolacího řízení podle § 110 a následujících daňového řádu), podle kterého *„Také je třeba připomenout, že zásada dvojinstančnosti nese určitá omezení i daňovému subjektu. Je to řízení před správcem daně I. stupně, které slouží ke zjištění skutečného stavu věci - k provedení dokazování či k určení pomůcek, není-li pro nesplnění důkazní povinnosti daňového subjektu možné daň stanovit dokazováním. Základem nalézání skutkového stavu, a tedy i určení způsobu stanovení daně, je vždy řízení před orgánem I. stupně. Je to také daňový subjekt, jehož aktivita a předložené doklady určují, jakým způsobem bude daň stanovena. Řízení před odvolacím orgánem je pak řízením jen odstraňujícím vady, jichž se správce daně I. stupně dopustil (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 Afs 111/2005-74, zveřejněn pod č. 1302/2007 Sb. NSS). Je tak vyloučeno, aby uspěl v odvolacím řízení daňový subjekt, který před správcem daně I. stupně zůstal nečinným s tím, že s důkazy vyčká řízení odvolacího (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 Afs 111/2005-74, zveřejněno pod č. 1302/2007 Sb. NSS). Odvolací řízení je cestou k odstranění vad, jichž se dopustil správce daně I. stupně, nelze do něj záměrně přenášet nalézací řízení“*. Soud tak konstatuje, že bylo pochybením žalobce samotného, že velké množství dokladů předložil až v odvolacím řízení a sám tak svou nečinností v průběhu daňové kontroly způsobil svůj neúspěch ve věci samé.

Důvodná není ani námitka žalobce, že za dané situace měla být daň stanovena podle pomůcek. Podle rozsudku NSS ze dne 30. 7. 2015, č. j. 4 Afs 119/2015-33 *„Stanovení daně pomocí pomůcek je až sekundární, krajní možnost, a to teprve poté, co není možné daň stanovit dokazováním. Není tedy možné v případě, kdy dojde k dílčímu zpochybnění daňovým subjektem uplatněných výdajů, vždy automaticky požadovat, aby správce daně přistoupil k*

vyměření (doměření) daně pomocí pomůcek, a to ani s odůvodněním, že by to mohlo být pro daňový subjekt výhodnější“ (obdobně též např. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 Afs 25/2015-39). Soud souhlasí se žalovaným, že v daném případě bylo možné daň stanovit na základě dokazování a využití pomůcek nebylo nezbytné, jelikož došlo právě toliko ke zpochybnění dílčích výdajů uplatněných žalobcem a následně k jejich neuznání správcem daně.

Námítka žalobce, že na základě řady výzev správce daně učiněných dle ustanovení § 57 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, k poskytnutí dokladů za roky 2008, 2009 a 2010 byly odpovědi na tyto výzvy zasílány pouze e-mailem, aniž by byly podepsány uznávaným elektronickým podpisem, že navíc tyto odpovědi obsahují kromě poskytnutí dokladů i sdělení a takový postup je v rozporu s ustanovením § 71 daňového řádu a porušením čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ke kterému mělo dojít tím, že správce daně prováděl šetření bez jeho přítomnosti a on se tak nemohl vyjádřit k prováděným důkazům, není důvodná. Soud souhlasí se žalobcem, že institut poskytování informací (§ 57 daňového řádu) nelze použít k obcházení ustanovení o výsledku svědka (§ 96 daňového řádu), především k porušení práva daňového subjektu být výsledku svědka přítomen a klást mu otázky (§ 96 odst. 5 daňového řádu). V projednávané věci však k takovému pochybení správce daně nedošlo. Soud předně poukazuje na značnou obecnost této žalobní námítky, jelikož žalobce neupřesnil, která podání podle § 57 daňového řádu pokládá za problematická. Jelikož však žalobce ve svém doplnění žaloby přiložil rovněž kopie řady takových sdělení (s odkazem na příslušnou část své žaloby), přezkoumal soud tyto dokumenty (založené v soudním spise na č. l. 51-216) a dospěl k závěru, že z režimu § 57 daňového řádu nikterak nevybočují a rozhodně se nejedná o „zastřené“ svědecké výpovědi. Dle těchto dokumentů totiž povinné subjekty buď zaslaly žádané doklady (smlouvy, faktury, apod.), nebo informovaly správce daně o tom, že takové dokumenty nemají, a to buď proto, že již byly zničeny, nebo proto, že o žalobci nemají žádné povědomí. Výše uvedená stručná, zpravidla jednovětá sdělení lze podle názoru soudu zařadit do režimu § 57 daňového řádu a rozhodně se nejedná o svědectví ve smyslu § 96 daňového řádu. Soud shrnuje, že se správce daně svým postupem podle § 57 odst. 1 daňového řádu žádného pochybení nedopustil a k porušení žalobcova práva účastnit se výsledku svědků tak nedošlo.

Důvodná není ani námitka, že správce daně postupoval nesprávně, když připustil, aby odpovědi na tyto výzvy byly zasílány pouze e-mailem, aniž by byly podepsány uznávaným elektronickým podpisem. Zákon žádným způsobem nepředepisuje, jakým způsobem mají povinné subjekty (§ 57 daňového řádu) poskytnout správci daně příslušné informace a je tak možno zvolit libovolnou formu (písemně, ústně do protokolu, emailem nebo např. datovou zprávou či telegrafem).

Dále žalobce namítl, že správce daně nesprávně odmítl uznat doklady obchodní společnosti M. s.r.o. V souvislosti s tím namítl, že při kontrole jeho prodejny dne 16. 10. 2013 jej nikdo nekontaktoval pro účely předvedení celé prodejny a podání vysvětlení celé záležitosti. Ani těmito námitkám soud nepřisvědčil. K otázce uznání dokladů spojených se společností M. s.r.o. žalovaný v napadeném Rozhodnutí 4 uvedl, že *„pokud materiál vyzvedávali sami zákazníci, tak ho v okamžiku vyzvednutí i museli zaplatit. Je vysoce nepravděpodobné, že by dodavatel M. s.r.o. předal zboží cizí osobě bez zaplacení. Na daňových dokladech předkládaných daňovým subjektem je uvedeno stejné datum vystavení*

daňového dokladu, datum zdanitelného plnění i datum splatnosti, způsob platby v hotovosti. Z toho vyplývá, že byl daňový doklad vystaven ve stejný den, kdy bylo zboží vydáno a prodáno a ve stejném okamžiku bylo i v hotovosti zapláceno. Je tak vysoce nepravděpodobné, že by si zákazník zaplatil materiál a následně si ho nechal od daňového subjektu proplatit, aby se mu pak následně hodnota nakoupeného materiálu promítla do výše celkové částky zakázky vyúčtované daňovým subjektem. Kromě toho takový skutkový stav ani nedeklarují doklady předložené odvolatelem ani nevyplývá z dřívějších zjištění správce daně“. Výše uvedené vypořádání má soud za dostatečné a správné – ostatně ani žalobce sám je nikterak nezpochybnil, jelikož v žalobě pouze zopakoval, že by tyto doklady měly být uznány. Navíc soud souhlasí se žalovaným i v tom, že inventurní soupisy, které žalobce předložil v odvolacím řízení, se výrazně odlišují od inventurních soupisů předkládaných při daňové kontrole a lze tak aprobovat postup žalovaného, který k nim přistoupil se značnou rezervovaností a vyhodnotil je jako nevěrohodné a nedostatečné.

Pokud jde o námitku, že žalobce nebyl informován o kontrole své prodejny ze dne 18. 10. 2013, pak lze jen dodat, že zákon správcí daně povinnost informovat daňový subjekt o kontrole nestanoví, naopak možnost postupovat i bez součinnosti s daňovým subjektem výslovně stanoví (§ 78 odst. 2 daňového řádu).

Pokud jde o námitku týkající se odběru materiálu od společnosti B. k.s., ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Žalovaný v napadeném Rozhodnutí 4 uvedl, že soupisy dokladů přiřazené k jednotlivým zakázkám, které žalobce předložil, jsou nevěrohodné a neprůkazné a že žalobce neprokázal použití přijatých zdanitelných plnění k ekonomické činnosti a soud s tímto závěrem souhlasí. Žalovaný ve svém vyjádření (a žalobce jeho tvrzení nijak nerozporoval) upozornil, že jedná o neadresné doklady, které žalobce přiřadil k jednotlivým zakázkám s tím, že je požaduje uplatnit, avšak materiál takto nakoupený nevykázal ani v předložených inventurních seznamech, a proto takové doklady nemohly prokázat oprávněnost jejich přiřazení ke konkrétním zakázkám. K tomu soud dodává, že tyto nedostatky (nemožnost přiřazení nakoupeného materiálu ke konkrétním zakázkám) výsledkem zaměstnanců společnosti B. k.s. zjevně nebylo možné odstranit a žalovaný nijak nepochybil, pokud tyto osoby nevyslechl.

Další námitky žalobce se týkají dalších dokladů, které žalobce požadoval zohlednit v odvolacím řízení. Uvedl, že pravdivost údajů v dokladech uvedených byla ověřena prohlášeními majitelů jednotlivých obchodních společností a poukázal na to, že správce daně tyto doklady odmítl jako důkazy bez řádného zpochybnění, přičemž žalovaný tento nesprávný postup aproboval. Rovněž navrhl doložit, případně osvětlit svědeckými výpověďmi i další skutečnosti, konkrétně předložené inventurní zásoby, údaje z dokladů, které mu byly odcizeny, omylem provedené duplicitní vystavení faktury, nesoulad rozpočtu se skutečným stavem zakázky, přiřazení jednotlivých dokladů ke konkrétním zakázkám a objasnění ručně psaných poznámek na dokladech. Za tím účelem navrhl předvolat cca 100 svědků. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. Jak již uvedl výše (str. 9-10 rozsudku), nelze těžiště daňového řízení přesouvat do řízení odvolacího. Jestliže tedy žalobce doložil velké množství dokladů až v průběhu odvolacího řízení, nemůže vyčítat žalovanému, že se se všemi detailně nevypořádal a jde pouze k jeho tíži, že (jak sám připustil) „až v rámci odvolacího řízení pečlivě vzal každou zakázku a přesně přiřadil spotřebovaný materiál na tuto zakázku a dále provedl

kompletní soupisy spotřebovaného materiálu a přiřadil jej k jednotlivým akcím“. Soud konstatuje, že žalobce porušil svou povinnost vést řádně daňovou evidenci, ve které nebyly uvedeny ani daňové doklady, které dodatečně předložil, což oprávněně zapříčinilo pochybnosti o oprávněnosti jím uplatňovaných nároků na odpočet daně z dodatečně předkládaných daňových dokladů. Nadto soud upozorňuje, že na nevěrohodnost řady žalobcem předložených dokladů žalovaný v napadených rozhodnutích výslovně upozornil – např. v Rozhodnutí 4 uvedl, že „*Ohledně odvolatelova tvrzení o demontování zboží v následujících měsících např. u zakázek Z., B. K., H., A. s.r.o. odvolací orgán uvádí, že z odvolatelem předložených soupisů vyplývá, že např. u zakázky A. s.r.o. byl veškerý materiál přiřazený k této zakázce nakoupen až po jejím skončení, nemohlo tedy jít o dodání některých chybějících komponentů, u zakázky B. K. pak byly odvolatelem přiřazeny nákupy uskutečněné po skončení zakázky od dodavatele B. k.s., tedy hobymarketu s velkými sklady, u nějž není pravděpodobné, že odvolatelem nakupované zboží (sádrokartony, lepidla, baterie) nebylo v době provádění zakázky na skladě“* (str. 25 Rozhodnutí 4). Pokud jde o návrh žalobce na výsledky více než sta svědků v soudním řízení, pak soudu nezbyvá než konstatovat, že nejde-li přenášet těžiště daňového řízení do řízení odvolacího, tím spíše je nejde přenášet do řízení soudního, které slouží toliko k posouzení zákonnosti postupu a rozhodnutí správních orgánů.

Další žalobní námitka se týká dokladů od obchodní společnosti W. W. C. s.r.o. Žalobce uvedl, že žalovaný neuznal nárok na odpočet DPH z toho důvodu, že doklady byly vystaveny neexistujícím subjektem, neboť výše uvedená obchodní společnost byla zapsána do obchodního rejstříku až dne 21. 4. 2010 (předtím byla v obchodním rejstříku zapsána pod jiným názvem). K tomu namítl, že v průběhu daňové kontroly bylo předloženo čestné prohlášení, na kterém byl notářsky ověřen podpis jednatele výše uvedené obchodní společnosti pana M. H. S., který potvrzuje údaje uvedené na předmětných dokladech. Správce daně však nesprávně čestné prohlášení jako důkaz odmítl. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Soud sice souhlasí se žalobcem, že žalovaný pochybil, pokud uvedl, že „*čestné prohlášení objektivně neprokazuje tvrzenou skutečnost a daňový řád tento institut jako důkazní prostředek nezná“*, jelikož výčet důkazních prostředků v daňovém řádu je výčtem demonstrativním a jako důkazní prostředek je možné použít „*všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci“* (§ 93 odst. 1 daňového řádu), tedy nepochybně i čestná prohlášení, která není možné paušálně odmítnout, jak učinil žalovaný. V projednávané věci však soud má za to, že toto pochybení žalovaného nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný totiž přesvědčivě vysvětlil, proč pokládá prohlášení pana M. H. S. za nevěrohodné a proč ani nepokládá za nutné jej vyslechnout jako svědka. Žalovaný totiž zcela případně poukázal na to, že „*výslech svědka nemůže vyvrátit skutečnost, že na dokladech, které odvolatel předložil, je jako dodavatel uveden neexistující subjekt, neboť společnost s názvem W. W. C. s.r.o. v době údajně provedených prací neexistovala, proto nemohla vystavovat daňové doklady“*. Společnost, jež se původně jmenovala F. d. s. s.r.o., totiž změnila svůj název na W. W. C. s.r.o. až 21. 4. 2010, tedy později, než měly proběhnout příslušné práce. Navíc nelze přehlédnout, že (jak žalovaný v napadeném Rozhodnutí 4 rovněž uvedl), žalobce v průběhu daňové kontroly několikrát změnil svá tvrzení ohledně důvodů, proč je na dokladech, které předložil, uveden název W. W. C. s.r.o. Nejprve tvrdil, že se jedná o špatně vystavené

duplikáty původních dokladů, které mu byly odcizeny, a později uvedl, že mu společnost F. d. s. s.r.o. v průběhu prováděných prací nevystavovala doklady, a že je vystavila, až když ji o to důrazně požádal po zahájení daňové kontroly. Z výše řečeného je dle názoru soudu jasně patrná nevěrohodnost tvrzení žalobce a lze tak přisvědčit žalovanému, který doklady od společnosti W. W. C. s.r.o. neuznal a čestnému prohlášení pana M. H. S. neuvěřil.

Konečně žalobce v doplnění žaloby ze dne 22. 11. 2014 namítl, že správce daně nesprávně odmítl jako důkazy čestná prohlášení dalších osob, konkrétně M. H. S., O. Š., Z. V. a A. P. Otázkou čestného prohlášení pana M. H. S. (která byla vznesena již v žalobě) se soud zabýval výše, čestnými prohlášeními ostatních osob se soud zabývat nemohl, jelikož tato námitka byla vznesena až po zákonné lhůtě pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl. Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak náklady nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, její zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. dubna 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová